

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.,

Καλώς να έρθει το Πάσχα, που μου φέρνει τη σκέψη στο χτες, καθώς γερνάμε κι αραιώνουμε. Πόσες Πασχαλιές έχουμε ζήσει και πώς τις έχουμε ζήσει. Το Πάσχα τη μεγαλύτερη γιορτή, που είχαμε τη χάρη να το ζήσουμε κι ελληνικά κι αλψιμόνητα! Και πόσο βαθιά έχουν γραφτεί και εκείνες οι παλιές Πασχαλιές και εκείνες οι εδώ, οι κλεισμένες στον εκκλησιασμό και στον μικρό οικογενειακό κύκλο. Γιατί το Πάσχα, φίλε μου, δεν είναι μόνο μια μεγάλη γιορτή, είναι εορτών εορτή και πανηγυρις πανηγύρεων. Είναι ολόκληρη γιορταστική περίοδος με το ωραιότερο μήνυμα την ελπίδα και το θρίαμβο της ζωής, μαζί με το θρίαμβο της Άνοιξης.

Δεν τα ζούμε εδώ κι όταν ακόμα έχουμε κοινό με τους Δυτικούς Πάσχα, που έχουν τετραήμερη αργία, αλλά απλό και ταπεινό εορτασμό, όπως γίνεται και με τις εκλογές.

Αυτά είναι από εκείνα που μας παραξένεψαν τα πρώτα εκείνα χρόνια. Σαν να μη μας έφτανε η νοσταλγία ήταν και η προσαρμογή.

Τα ζήσαμε όμως, τα συνθήσαμε, προσαρμοσθήκαμε και γερνάμε τραγουδώντας. Γερνάμε, δεν ξοφλήσαμε. Είναι και κάποιες χαρές που ζούμε τώρα που δεν τις ζήσαμε πριν. Δεν πειράζει αν είναι 7.00, ή 9.00 που ξυπνήσαμε, δεν κοιτάμε το ρολόι, δεν μας κανονίζει τη ζωή αυτό. Κι ύστερα τα παιδιά που μεγαλώνουν και τα εγγόνια μετά και η άνεση στο δικό μας σπίτι πλέον. Και τα όνειρα για το αύριο των παιδιών. Κι από κοντά η πείρα που σε διδάσκει πως τα παιδιά θα ζήσουν κι αυτά τη δική τους ζωή. Και το βλέπεις, όσο κι αν ονειρευόσουν εκείνα τα χεράκια τα μικρά που ονειρευόσουν πως θα κρατήσουν τα πνία του κόσμου, θα σπκώσουν τα μανίκια να δουλέψουν κι αυτά.

Και θα δημιουργήσουν, θα παραπατήσουν, θα πληγωθούν και θα πληγώσουν. Και πρώτα εσένα όταν τα ενδιαφέροντά τους απλωθούν έξω από αυτά που ζήσατε μαζί. Όταν στην ατμόσφαιρα θα διαγράφεται το δεν έχεις εσύ τα χαλινάρια, εσύ τελειώσες, δεν σου πέφτει λόγος.

Να το κατανοήσουμε, η ζωή είναι σαν βιβλίο και έχει διάφορα κεφάλαια. Και προχωρούμε, φτάσαμε κάπου, δεν τελειώσαμε. Είμαστε στο κεφάλαιο που οι μαχητές γυρίζουν τροπαιοφόροι και δαφνοστεφανωμένοι, είναι ο καιρός της ειρήνης, της αμοιβής. Κι αργότερα όταν θα καταλάβεις, κι ας μη στο πουν, όταν θα καταλάβεις πως πιάνεις τόσο λίγο χώρο στη ζωή τους. Φτάνει να υπάρχει η αγάπη και ο σεβασμός. Τότε που αλλάζουν οι ρόλοι του φροντιστή και του φροντιζόμενου, τότε που σε προσέχουν μην παραπατήσεις, μην πέσεις, τότε που σε ρωτάνε αν κάθεσαι άνετα. Κι αν έχουν φτιάσει τη φωλιά τους μακριά από τη δική σου εστία, η φροντίδα, η επίσκεψη, το τηλέφωνο είναι συνοχή και αμοιβή.

Γεράσαμε, αλλά δεν περάσαμε, έχουμε δικαιώματα και πρέπει να τα ζούμε, να το κατανοήσουμε πρώτοι εμείς. Η άνεσή μας δεν είναι χάρη, είναι πληρωμή. Και η πληρωμή από τα παιδιά είναι σεβασμός. Από εμάς είναι ενδιαφέροντα κι αγάπη για τη ζωή. Και να βάψουμε και τα κόκκινα αυγά και -ανάλογα με τις δυνάμεις μας- να βάλουμε κι αρνί στη σούβλα και να λαμπροστολίσουμε το σπίτι μας και την καρδιά μας και να χαρούμε τη Λαμπρή. Με το καλό.

Και μια που μιλάμε για αγάπη και αναμνήσεις και

χαρές νομίζω τούτο το απόκομμα από το ποίημα του Μαλακάση δίνει την πιο ωραία εικόνα αληθινής αγάπης, όταν στην κοινή οδοιπορία με γκριζα μαλλιά έχει κανείς να πεί λίγα γλυκόλογα και να τσουγκρίσει το κόκκινο αυγό.

Κι αν έφυγε η νιότη σου, που θλίβεσαι για δαύτην, ως για πουλί που πέταξε μ' άλλα μαζί πουλιά πειότερο από μίαν Άνοιξη τον έρωτά μου ανάφτει του Φθινοπώρου τ' άγγιγμα στα γκριζα σου μαλλιά.

Και μάθε το, τις μελιχρές λαμπράδες του Δεκέμβρη και τις φεγγαροσκέπαστες του Γενναριού ομορφιές, μίτε στις τρέλες τ' Απριλιού κανένας θα τις εύρει μίτε και στις μονότονες του Μάη καλοκαιριές.

M. Μαλακάσης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Πολύ φιλοσοφημένο το γραπτό σου σήμερα και πολύ καλά τοποθετημένα τα σημεία που αγγίζεις, γιατί πραγματικά αλλάζουν οι σχέσεις των παιδιών με τους γονείς τους όταν σαν τα πουλιά μπορούν να πετάξουν και δημιουργούν τη δική τους φωλιά. Το πρόβλημα με πολλούς γονείς είναι πως δεν μπορούν να συμβιβαστούν με αυτή την αλλαγή, επειδή χάνουν τον προστατευτικό ρόλο τους και φοβούνται πως χωρίς αυτόν θα κινδυνεύσουν τα παιδιά. Το ίδιο συμβαίνει στις οργανώσεις μας όπου οι ηλικιωμένοι θέλουν να κηδεμονεύουν τους νέους, επειδή «δεν έχουν πείρα», επειδή «δεν ξέρουν το σύλλογο», επειδή «θα γκρεμίσουν αυτά που εμείς φτιάξαμε» κλπ. Τα έχω ακούσει χιλιάδες φορές και τα παίρνω στο κρανίο όταν κάποιος ηλικιωμένος με μέτρια μόρφωση και πολύ θράσος υπονομεύει έναν νεαρό με δύο πανεπιστημιακά διπλώματα, ή έναν γονιό που επιρραζεί αρνητικά τα μορφωμένα παιδιά του έστω με κάθε καλή πρόθεση.

Μήπως δεν κάναμε λάθη εμείς στη ζωή μας; Μήπως δεν είχαμε τις αποτυχίες μας; Μήπως δεν παραπατήσαμε και πληγωθήκαμε, όπως πολύ σωστά γράφεις; Ας αφήσουμε τα παιδιά να πετάξουν με τα δικά τους φτερά και ας κάνουν λάθη για ν' αποκτήσουν πείρα, ούτε εμείς γεννηθήκαμε με γνώσεις και πείρα. Εκείνο που έχει σημασία είναι τα παιδιά μας ν' αναγνωρίζουν τις θυσίες των γονιών τους για να τους εξασφαλίσουν ένα καλύτερο μέλλον και ευτυχώς δεν μπορούμε να έχουμε παράπονο. Αν πετύχαμε κάτι

πολύ σημαντικό που δικαιολογεί τον ξενιτεμό μας είναι τα παιδιά μας και πρέπει να νιώθουμε υπερήφανοι γιατί εμείς δημιουργήσαμε καλούς πολίτες, καλούς οικογενειάρχες, που σπούδασαν επιστήμες ή τέχνες, που πέτυχαν στις επιχειρήσεις και διακρίνονται στην ευρύτερη κοινωνία. Καιρός είναι πια να τους εμπιστευτούμε το τιμόνι της παροικίας και ας τους βοηθήσουμε διακριτικά για να πετύχουν χωρίς να προσβάλουμε τη νοημοσύνη τους.

Πάντως, συμφωνώ απόλυτα πως γερνάμε αλλά δεν ξοφλήσαμε και απόδειξη τρανή είναι αυτή η αλληλογραφία μας, γιατί κάτι έχουμε ακόμη να πούμε και γιατί ακόμη προσφέρουμε στην κοινωνία μας. Ασφαλώς έχουμε δικαιώματα και οργίζομαι πραγματικά όταν οι πολιτικάντηδες και άλλοι μάς θεωρούν βάρος αβάσταχτο οι ανόητοι, που δεν αναγνωρίζουν ότι οι ηλικιωμένοι έφτιαξαν αυτή τη χώρα με αυτούς που δεν είναι πια μαζί μας. Οι ηλικιωμένοι έβαλαν τα θεμέλια για μια χώρα δημοκρατική και ευημερούσα με τη σκληρή δουλειά τους και με τους φόρους που πλήρωσαν σε σαράντα και πλέον χρόνια στα εργοστάσια, στα γραφεία και στις επιχειρήσεις.

Αλλά να πω και δύο λόγια για το Πάσχα, επειδή το γιορτάζαμε διαφορετικά στην Αίγυπτο όπου ζούσαμε σε διαμερίσματα και το αρνί το ψήναμε στο φούρνο της γειτονιάς, ενώ εδώ για πρώτη φορά είδα τον οβελία στη σούβλα και το κάναμε παράδοση στο σπίτι μας στο Αντελάιντ.

Στο Σίδνεϊ την πρώτη Ανάσταση κάναμε οικογενειακώς στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου στο Μάρρικβιλ, ή μάλλον 100 μέτρα μακριά στο απέναντι πεζοδρόμιο γιατί δεν μπορούσαμε ούτε να πλησιάσουμε με τέτοιο πλήθος, ενώ οι νεαροί μετανάστες έδιναν με τα βαρελότα μάχη με τους αστυνομικούς που είχαν κλείσει την Livingstone Road και προσπαθούσαν να επιβάλουν την τάξη. Το ίδιο φυσικά συνέβαινε σε όλες τις εκκλησίες μας, κάθε Μεγάλη Παρασκευή και την Ανάσταση που έκλειναν οι δρόμοι από τα πλήθη Ελλήνων που περισσότερο από άλλους Χριστιανούς νιώθουμε το συμβολισμό τού μαρτυρίου και τού θανάτου την Μεγάλη Παρασκευή, αλλά και το θρίαμβο, την αγαλίαση της Ανάστασης.

Καλέ μου φίλε, καλοί μου φίλοι αναγνώστες εύχομαι κι' εφέτος να βάψουμε αυγά, να τα τσουγκρίσουμε και να δώσουμε φιλιά αγάπης με το «Χριστός Ανέστη»!